

Đôi mắt người Thương Binh

Phan Nhật Bắc

Đầu năm 1972 ăn một cái Tết xa nhà nơi xứ Thượng, Kon Tum một Thành phố nhỏ hơn Pleiku nếu Pleiku đi dăm phút về chốn cũ của nhà Thơ Vũ Hữu Định được phổ nhạc hát hàng ngày trên đài Phát thanh thì Kon Tum chỉ hai phút trên con đường Lê Thánh Tôn đầu đường là Phan Đình Phùng cuối đường chạm đường Phan Thanh Giản, khu chợ Hàng keo cũng nhộn nhịp nhưng rất nhỏ, từ đây tôi hay lang thang ra bờ sông Đăkbla ngắm dòng sông chảy ngược về hướng Tây rất lạ đời, trên con sông những thiếu nữ Thượng họ tổng ngồng tắm trường, chẳng quan tâm đến ai. Tôi chợt nhớ khi tôi chọn Bệnh viện 2 Dã chiến Kon Tum thì có một ông Hạ Sĩ già người Huế nói

- Gái Thượng ở Kon Tum cái đó nó nằm ngang, bây giờ trên bờ sông tôi cố gắng nhìn những cô gái Thượng tuổi còn đôi mươi đang tắm, cái đó chẳng khác gì những cô gái khác người Kinh, tôi bật cười một mình, nhưng rồi thời gian bình yên không được bao lâu, chúng tôi đương đầu với một mùa Hè đỏ lửa của trận chiến Bắc Việt mở cuộc xâm lăng trên ba mặt trận Quảng Trị, Kon Tum và Bình Long vào năm này, tôi vẫn đứng vững với tình hình, lúc đó còn quá trẻ, nơi sân bệnh viện tôi một Đại Đội Quân Y của Lữ Đoàn 2 Nhảy dù bận rộn ráp những chiếc lều dã chiến to lớn làm một bệnh xá cho thương binh của họ, những cổ quan tài chất đống dưới nhà xác họ chuẩn bị rất chu đáo, thì trận đánh trên các Căn cứ Chiến lược như Charlie, Tango bắt đầu. Bắc quân phải nhổ những cứ điểm này trước để tràn về Tân Cảnh, chúng tôi cứ ngồi bên cái Radio nghe tin tức qua cái Đài BBC chết tiệt đó chúng cứ tung những tin chết người mà rất chính xác hơn Đài Quân đội và Đài Sài Gòn, tôi thấy ông Đại Đội phó khóa Sinh lúc học Căn bản Quân sự tại Quang Trung mặc một cái áo Jacket có chữ Báo Chí to đùng sau lưng bằng tiếng Anh, chúng tôi chạm mặt nhau tại cổng bệnh viện hẳn nói với tôi

- Tao đi lấy tin cho BBC Luân Đôn, sắp vào Charlie

- Ông đang ở Tiểu Đoàn 22 Quân Y mà sao làm việc này?

- Thì một công hai việc mà, thôi tao đi trực thăng đang xuống.

Tiếng Chinook đang đáp xuống bên bãi đất trống, đổ tiếp liệu cho lính Dù bệnh viện tôi bây giờ lép vế chẳng ai màng tới, mấy ông Bác sĩ Dù làm mưa làm gió, lính Dù thì phá kho Y cụ lấy Y cụ quảng tùm lum lòi nộm ra giao thông hào ngủ, chúng tôi chỉ biết nhìn chán nản, nếu phản đối thì có chuyện thôi giả đại qua ả

Sau khi nghe tin Căn cứ Charlie bị mất Trung tá Nguyễn đình Bảo Tiểu đoàn 11 nhảy dù không đem được xác về dù rằng bệnh viện 2 dã chiến Kon Tum đã chuẩn bị sẵn quan tài theo lệnh trên, những chiếc UH 1 chở xác về đáp vội trên sân Đại đội Thám kích bên cạnh bệnh viện không có xác Trung tá Bảo, nghe tin Anh và căn cứ Charlie bị địch tràn ngập chúng tôi buồn vô cùng như vậy chúng sẽ diệt Dakto nay mai, và sẽ tràn xuống Kon Tum Những ngày tôi trực tại trại Sĩ quan chẳng có gì trầm trọng. Mặt trận vẫn yên tĩnh, những buổi trưa hè đàn ve sầu kêu thảm nảo nơi hàng cây khuynh diệp trồng dọc ven đường. Tôi ngồi dưới giàn dưa tây thoáng mát và nhìn người thiếu nữ mang đôi kính cận dày cui mà Đại tá Lê Đức Đạt chở vào mấy hôm, khổ cho bọn tôi vì không có phòng riêng cho cô gái nên tất cả phải nhường căn phòng trực duy nhất cho nàng, chẳng biết nàng bệnh gì ông Bác sĩ trưởng trại Sĩ quan cam như hến, hồ sơ bệnh lý chỉ ghi là đang chờ kết quả xét nghiệm bệnh lý, ngoài ra tên họ chỉ viết là TTTT chúng tôi gọi là nữ bệnh nhân 4 T, khổ nhất là vấn đề vệ sinh mỗi lần đi vệ sinh tôi phải dìu cô nàng xuống khu vệ sinh tập thể của bệnh nhân cả bệnh viện dùng chung, cuối cùng thoát nợ khi ông Đạt cho cận vệ đến đón tôi chẳng biết sự liên hệ của họ ra sao ?.

Chiều đến tiếng trực thăng từ xa vọng lại rồi đáp xuống chúng tôi chạy ra bãi đáp để coi thương binh có ai tôi quen không?

Chỉ có vài thương binh của Tiểu Đoàn 22 BĐQ, có một ông Sĩ quan Trung úy Tên Nguyễn Ngọc Giao băng bịt kín hai con mắt, chuyển lên phòng cấp cứu tôi phụ y tá mỡ băng ra thì choáng váng hai hốc mắt dường như bị hủy hoại dùng phisohex rửa vội vết thương những cát và sỏi nhọn đâm thủng hết hai mắt phải đem lên phòng mổ mổ trông ra thối !

khuôn mặt anh đầy máu, môi khô cằn không có cận vệ theo.

Tôi nắm bàn tay của anh nói an tâm chúng Tôi sẽ săn sóc anh chu đáo

Anh hỏi - Bác sĩ đôi mắt tôi còn hy vọng gì không?

Chưa trả lời cho anh vì phải chụp hình mới biết, tôi trả lời cho anh an tâm chứ đã biết kết quả rồi, tôi không có nhiệm vụ tại phòng Cấp cứu nên trở về Trại sĩ Quan chờ họ bàn giao Anh cho chúng tôi, chiến tranh tàn nhẫn thiệt, những đứa con ưu Tú của hai miền lao vào nhau bắn giết với súng ngoại bang, một cách khốc liệt chúng tôi chỉ tự vệ do những sự ngông cuồng của Cộng sản gây ra, đêm đêm từng đêm B52 lên vùng từng trảng bom rít trong không gian rồi bùng nổ như những cơn địa chấn. Ánh sáng choáng loà cả một khu rừng bốc cháy chúng tôi rất âu lo không biết chuyện gì sẽ đến

Anh Giao đã đui hai mắt, bác sĩ Lý mổ xong, hai cái hố sâu thẳm chỉ còn mi mắt đụn lại chuyển về Trại Sĩ quan để điều trị, tôi là người gắp Anh mỗi ngày sau khi Y tá rửa sạch vết thương, khi rảnh rồi tôi dẫn anh ra chiếc ghế đá phía trước để anh ngắm bạn bè và người yêu từ Pleiku.

Anh ngồi buồn hát bản nhạc Nha trang ngày về vì Anh quê Nha trang, anh đã từng hát cho Đài phát thanh nơi đó

-Cậu kiểm cho Anh cây guitar được không ?

Lúc này tôi và anh rất thân nhau khi biết tôi là Trợ y và nhỏ tuổi hơn anh vài tuổi,
- Ừ mai em đem cho anh, đơn vị anh cho một anh lính Biệt Động Quân đến giúp anh hàng ngày, vui thì anh lính này giúp còn buồn anh ta trốn ra phố biệt tăm vài ngày, anh Giao không một lời trách móc.

Anh kể với tôi khi một Phi tuần A37 đánh bom lên ngọn đồi anh đang đóng chốt tại đó từ giao thông hào Anh nhô lên để xem bom có rơi trúng mục tiêu không, thì một trái rơi ngay vào phòng tuyến cát đá văng trúng đôi mắt thổi bay cái nón sắc may mà không chết, trái bom này làm tiêu hết cả Tiểu đội bên ngoài, chung với Việt cộng đang tràn lên, có những buổi trưa tôi ăn trưa với anh, học đàn guitar với anh.

Anh cất lên tiếng hát - Nha Trang ngày về mình tôi trên bãi khuya, cát trắng thơm tho lùa vào trong nắm tay .....khi tình tôi chít khăn tang Nha Trang ngày về
Anh buông đàn xuống hốc mắt nhăn nheo khô ran vì tuyến nước mắt đã bị nghẹt không tràn ra được.

Tôi thở dài đứng lên bật khóc khi nhìn anh tiều tụy trong bộ đồ bệnh nhân màu xanh dương

- Bạn gái anh chắc quên anh rồi anh Giao lên tiếng

- Anh nhắn tin chưa ?

- Tiểu Đoàn đã báo tin cho gia đình anh nhưng ba mẹ anh già rồi em, đừng xá bom đạn không biết có thăm anh được không?

Tôi nói - Em sẽ làm thủ tục chuyển anh về Quân y viện Nguyễn Huệ để anh điều trị và ra hội đồng y khoa

- Em ơi !phải chi anh chết đỡ khổ hơn, chứ đui mù như thế này khổ lắm,

Tôi lặng thinh nhìn lên bầu trời trong xanh có một cặp máy bay B52 vừa bay ngang chắc họ sẽ thả bom đầu đó trên Quê hương tôi, người dân đầu đội trăm tấn bom lưng nghìn vết đạn biết bao giờ thôi Chiến tranh;

Cuối tuần tôi lấy xe Jeep đưa anh ra đường Lê Thánh Tôn uống cafe nghe nhạc, Anh lụm cùm mò từng bước chân trên bậc thềm, tôi đối xử anh như một người Anh thân thương vì tôi nơi Kon Tum này chẳng có ai.

Anh cũng cảm nhận tình thương này lương anh lãnh giao hết cho tôi lên bưu điện mua Manda gửi về gia đình anh chỉ giữ lại một ít đủ chi tiêu cafe cà pháo.

Người yêu Anh Giao đến bệnh viện tôi thăm Anh một cô bé trong màu áo trắng tinh khiết trẻ đẹp từ Pleiku lên do một ông Không quân chở. Anh Giao vui vẻ hạnh phúc khi được cô bé lột cam dứt cho ăn chúng tôi dành một khoảng không gian riêng cho anh trong căn phòng trực một ưu tiên chỉ mình anh có được thì ông Sĩ quan Pháo Binh đang trên giàn tác xạ vì gãy tay và chân được treo lên trên một khung sắt mà ông gọi là giàn tác xạ nói

- Ông Giao hôm nay phê nhé, tôi ganh tị nha, cả bọn tôi vui lây với niềm vui của Anh Giao

Sau cuộc gặp người yêu Anh Giao đâm ra trầm ngâm ít nói và không đàn hát nữa, có những đêm tôi trực thấy anh ngồi một mình trong mùng, bên dưới là ông lính giúp việc ngủ lăn quay ra nền với tấm poncho ngáy như kéo gõ.

Một hôm bạn bè Biệt Động Quân anh kéo đến rất đông thăm anh, chỉ một lần rồi thôi vì họ đụng trận liên miên và cô người yêu biến mất không thấy tăm hơi tôi thăm thía tình đời và tình người, sáng dậy tôi vừa vào phòng bệnh chuẩn bị đo mạch, kê thêm thuốc trụ sinh cho anh coi vết thương tất cả hơn 20 mươì ông Sĩ quan, thì thấy anh Giao nhồm dậ Anh gọi anh lính BĐQ nói nhỏ gì đó, ông ta tái mặt chạy đến nói với tôi

- Trung úy Giao bảo tôi đưa cho ông cây Colt 45 để ông phòng thân nhưng; Tôi nghĩ ông muốn tự tử

Tôi đến bên anh, ngồi xuống khuyên nhủ

- Anh đừng làm vậy nghe Anh Giao Quân đội sẽ nuôi anh vì anh sẽ nhận lương phế binh tàn phế 100%

- Bao nhiêu cũng không bù đắp lại đôi mắt em à. Anh nói giọng trầm buồn làm tôi xúc động. Khi ông lính chăm sóc anh đi đâu đó chưa về tôi chợt thấy Anh Giao lần mò ra phía cửa một cái gì cộm trong túi áo sinh nghi tôi đi theo ra đến giàn hoa dã quỳ anh ngồi tần ngần lấy đôi kính ra lau, rồi bỏ vào túi áo thì một trái lựu đạn lòi đuôi ra khoá an toàn chưa rút tôi hoảng hồn nhào lại

- Anh Giao ai đưa anh quả lựu đạn này ?

Anh làm thình không nói khuôn mặt khắc khổ, rồi gục đầu xuống đôi bàn tay khóc

Tôi la cho ông lính Biệt Động Quân giúp anh một trận, thì ông lính nói

- Tôi không biết làm sao Trung úy Giao có trái lựu đạn này ?

Quả lựu đạn tròn lẳn chắc M67 ông lính lấy từ túi áo Anh Giao đưa tôi xem

Tôi không rành lắm về đạn dược, có lẽ nếu ở hoàn cảnh của Anh Giao Tôi cũng chọn con đường như vậy

Tôi lo lắng tìm mọi cách đưa anh về Nha Trang càng sớm càng tốt, thì Việt cộng tấn công Dakto. Đại tá Đạt mất tích

Sư Đoàn 22 tan hàng hai Trung Đoàn 41 và 42, ngày cuối tôi đưa anh Giao ra Phi Trường về Quy Nhơn, tôi khóc anh đưa đôi tay mò mẫm trên khuôn mặt tôi đầy nước mắt ướt ngón tay anh Giao Anh hỏi

- Chú khóc? Chú cho tôi nhận diện khuôn mặt chú bằng những cảm nhận của bàn tay, tiếc rằng tôi không nhìn thấy chú nhưng tôi hình dung ra chú đẹp trai cằm vuông trán rộng môi dày chắc nhiều đào lắm, tôi không cười nổi khi anh nói

Tôi nghẹn lời. Anh ôm chặt tôi nói

- Chú là một con người có một trái tim rất nhân hậu đúng với ngành y chú chọn. Theo anh biết khi tiền đồn Tân Cảnh mất thì Kon Tum sẽ bị đánh không sớm thì muộn chú ráng giữ mình chúc chú ở lại bình an

Tôi quay gót trở lại chiếc xe Ambulance sau khi dìu Anh Giao lên máy bay, nói với một ông thương binh nhẹ bên cạnh

- Anh nhớ để ý ông Trung úy này dùm tôi khi xuống Quy Nhơn nhé

- Em nhét lá thư này trong túi Anh khi về Quân y Viện Nguyễn Huệ đưa cho bạn em có tên sẵn, tôi cẩn thận viết một lá thư gửi gắm Anh cho một người bạn cùng khóa làm việc nơi đó .

Chiếc Chinook cất cánh bay lên khung trời cao rộng đem anh về Nha Trang. Quê của anh. Anh sẽ có thân nhân lo cho Anh tôi ở lại với những ngày tháng đạn bom sắp đến của mùa Hè đỏ lửa năm 1972, tôi sống sót sau những trận pháo kích điên dại vào Kon Tum sau khi thất bại không chiếm trọn vẹn Kon Tum không cần biết nơi đó là đâu, bạn bè tôi có đưa ra đi khi còn rất trẻ, sau trận chiến khốc liệt.

Lữ Đoàn 2 Dù rút bằng đường bộ về Pleiku, Phi trường Kon Tum bị pháo Phi cơ C 130 không đáp được, khi Nhảy Dù rút chúng tôi cũng bỏ chạy về bệnh viện Dân y sau khi di chuyển hết thương binh về Quy Nhơn bằng Chinook.

Khi tình hình tạm yên Tôi có về Nha Trang vài lần vào Quân y viện Nguyễn Huệ và Trung tâm 2 Hồi lực tìm hồ sơ của Anh Giao nhưng biết anh đã giải ngũ vĩnh viễn từ giả súng

gươm về một nơi nào đó của Thành phố Biển này mà tôi quên không hỏi anh địa chỉ của Anh tôi ân hận vô cùng

Bốn mươi năm sau tóc tôi đã hai màu, phiêu bạt ly hương nơi xứ người không biết nơi Nha Trang Anh Trung úy Nguyễn Ngọc Giao Tiểu Đoàn 22 BĐQ giờ ra sao ? Anh còn sống hay đã chết, khi đất Nước đổi chủ và lá cờ đổi màu. Anh Giao ơi ;

- Nha Trang ngày về một mình tôi trên bãi khuya..... còn âm hưởng trong tim tôi, một trái tim anh nói là nhân hậu cũng đã rướm máu theo vận nước nổi trôi.

Tôi cố gắng tìm Anh như tìm một viên đá quý trong Sa mạc cuộc đời, liên lạc với những người Sĩ Quan Biệt Động Quân năm xưa, họ hứa tìm tông tích của Anh Giao cho tôi, nhưng rồi không một ai trả lời.

Khi tôi viết bài này thì dịch Covid 19 tràn lan, những người thương phế binh miền Nam không biết ra sao ? và anh Nguyễn Ngọc Giao còn sống hay không ? nếu anh còn sống và nghe được bài này hãy lên liên lạc với em ./

Melbourne cuối đông 2021

Phan Nhật Bắc

Kính mời đọc thêm những truyện khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/PhanNhatBac.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VIỆT NAM VĂN HIẾN ON LINE VỚI HƠN 10200 TÁC PHẨM